

บันทึก

การตีความหมายของมาตรา ๑๐๗ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์
(เกี่ยวกับประเภท ๕๗ แห่งพระราชบัญญัติพิทักษ์อัตราศาลากร (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๘๑)

๑. กรมเลขาธิการคณะรัฐมนตรีโดยหนังสือที่ ฎ.๑๒๐๘๙/๒๕๘๒ ลงวันที่ ๒๒ มีนาคม ๒๕๘๒ ได้ขอให้คณะกรรมการกฤษฎีกาพิจารณาให้ความเห็นในกรณีดังกล่าวต่อไปนี้
คณะกรรมการกฤษฎีกา (อนุกรรมการร่างกฎหมายชุดที่ ๑) ได้พิจารณาแล้ว มีความเห็นว่า

๒. กรมไปรษณีย์โทรเลขได้ให้บริษัทอินเตอร์เนชั่นแนลอินิเเนียริงส่ง
ส่วนประกอบเสาวิทยุกระจายเสียงเข้ามาเพื่อก่อสร้างเป็นเครื่องใหญ่ต่อไป และ
กรมไปรษณีย์โทรเลขเห็นว่า ส่วนและสิ่งอุปกรณ์แห่งเครื่องวิทยุนี้จะต้องเสียอากรตามประเภท
๕๗ แห่งพระราชบัญญัติพิทักษ์อัตราศาลากร (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๘๑ (อัตราร้อยละ ๕)

๓. กรมศาลากรเห็นว่า จะเรียกเก็บอากรตามประเภท ๕๗ ไม่ได้ เพราะมีความ
สงสัยว่าเครื่องประกอบเสาวิทยุนี้อาจจะถือว่าเป็นส่วนควบของเครื่องส่งวิทยุกระจายเสียงได้
หรือไม่ เพราะฉะนั้นกรมศาลากรจึงเห็นควรเรียกเก็บอากรตามประเภท ๑๙๘ (อัตราร้อยละ
๑๕)

๔. ในหนังสือที่ ก.ว. ๔/๒๙๒ ลงวันที่ ๑๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๘๒
กรมไปรษณีย์โทรเลขได้ชี้แจงถึงสภาพของ "ส่วนประกอบ" ที่ส่งมานี้ว่าจะนำไปใช้กับเครื่องส่งวิทยุ
กระจายกระจายเสียง ๑๐๐ กิโลวัตต์ ซึ่งรัฐบาลดำริจะสร้างขึ้นโดยเฉพาะ

อีกนัยหนึ่งเมื่อคำนึงถึงการใช้สอยแล้ว เสาวิทยุในเรื่องนี้ติดกับเสาเครื่องรับ
วิทยุกระจายเสียง กล่าวคือเครื่องรับวิทยุกระจายเสียงอาจทำการรับวิทยุกระจายเสียงได้โดยไม่
ต้องมีเสาสายอากาศเลย ตรงกันข้ามสำหรับเครื่องส่งวิทยุกระจายเสียงนั้น จำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องมี
เสาวิทยุเป็นอุปกรณ์ต่อเนื่องกัน ถ้าขาดเสาวิทยุก็ย่อมจะกระจายเสียงออกอากาศไม่ได้

๕. บัดนี้กรมศาลากรขอให้หารือคณะกรรมการกฤษฎีกาว่า เสาสำหรับเครื่องส่ง
วิทยุกระจายเสียงเป็น"ส่วนควบ"^๑ หรือไม่ แต่กรรมการร่างกฎหมายเห็นว่าเรื่องนี้ไม่เกี่ยวกับการที่
จะต้องพิจารณาความหมายในข้อความของคำว่า "ส่วนควบ" เลย

ความจริง พระราชบัญญัติพิทักษ์อัตราศาลากร (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๘๑ ในตอนที่
กำหนดอัตราอากร ไม่ได้กล่าวถึงคำว่า "ส่วนควบ" เลย กล่าวถึงแต่คำว่า "ส่วน และ/หรือสิ่ง
อุปกรณ์" เท่านั้น จึงต้องปรับใช้ตามข้อความที่แสดงไว้ในพระราชบัญญัตินั้น

ส่งพร้อมกับหนังสือที่ ๗๖๓/๒๕๘๓ ลงวันที่ ๒๖ กรกฎาคม ๒๕๘๓

^๑ มาตรา ๑๐๗ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์บัญญัติว่า "ส่วนควบของทรัพย์สิน คือ
ส่วนซึ่งว่าโดยสภาพแห่งทรัพย์สิน.....ย่อมเป็นสาระสำคัญในความเป็นอยู่ของทรัพย์สิน และไม่อาจจะแยกจาก
กันได้นอกจากจะทำลาย หรือทำบุบสลายหรือทำให้ทรัพย์สินนั้นเปลี่ยนแปลงรูปทรง"

๖. ประเภท ๕๗ แห่งพระราชบัญญัติพิกัตอัตราศุลกากร (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๔๘๑ มีความว่า "เครื่องโทรเลข เครื่องโทรศัพท์ และเครื่องส่งวิทยุ รวมทั้งส่วนและสิ่งอุปกรณ์แห่งเครื่องเหล่านี้ เว้นไว้แต่ส่วนหรือสิ่งอุปกรณ์ที่ระบุไว้ในประเภท ๕๔ (ง) และ ๕๖ (ข) และ (ค) ซึ่งนำเข้ามาต่างหากจากตัวเครื่องอันเป็นประธาน

อัตราอากร ตามราคา ร้อยละ ๕"

๗. ปรากฏว่าสิ่งของที่ระบุไว้ในประเภท ๕๔ (ง) และ ๕๖ (ข) และ ๕๖ (ค) นั้น ก็คือ "ส่วนหรือสิ่งอุปกรณ์" ของเครื่องส่งวิทยุกระจายเสียงนั่นเอง แม้อัตราอากรจะต้องเสียต่างกันก็ดี

เพราะฉะนั้น เมื่อเห็นได้ว่า "ลูกถ้วยใช้ในการไฟฟ้า" ตามประเภท ๕๔ (ง) "ถ่านไฟฟ้าและแบตเตอรี่แห้ง" ตามประเภท ๕๖ (ข) และ "ถ่านไฟฟ้า" ตามประเภท ๕๖ (ค) เป็น "ส่วนและสิ่งอุปกรณ์" ของเครื่องส่งวิทยุกระจายเสียงแล้ว โดยเหตุผลที่ดีกว่า ก็ถือว่าเสาสำหรับเครื่องส่งวิทยุกระจายเสียงเป็นส่วนและสิ่งอุปกรณ์ได้เหมือนกันและต้องรวมอยู่ในคำว่า "ส่วนและสิ่งอุปกรณ์" ในประเภท ๕๗ ด้วย

๘. โดยเหตุผลดังกล่าวมาข้างต้น กรรมการร่างกฎหมายจึงเห็นว่า เสาสำหรับเครื่องส่งวิทยุกระจายเสียงจะต้องเสียอากรในอัตราที่กำหนดไว้ในประเภท ๕๗ แห่งพระราชบัญญัติพิกัตอัตราศุลกากร (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๔๘๑ คือในอัตราร้อยละ ๕

(ลงนาม) เดือน บุญนาค

(นายเดือน บุญนาค)

เลขาธิการ

คณะกรรมการกฤษฎีกา

กรกฎาคม ๒๔๘๓